

Dramaturgia romaneasca dupa cel de-al doilea razboi mondial

In ceea ce priveste evolutia dramaturgiei repeta si ea coordonatele evolutiei prozei si poeziei postbelice. S-a ii remarcat in timp creatiile dramaturgilor Horia Lovinescu (Citadela sfaramata, Surorile Boga); Alexandru Chirilescu (Michelangelo), Lucian Blaga (Avram Iancu, Anton Pann); Aurel Baranga (Mielul turbat, Opinia publica); Theodor Maziliu, Ion Baiesu.

Atrage atentia creatia dramatica inspirata din mitologia autohtona si universala reprezentata de Valeriu Anania (Miorita, Greul pamantului); Horia Lovinescu (Moartea unui artist); Marin Sorescu (Iarna, Paraclisierul, Matca).

In ceea ce priveste dramaturgia de evocare a trecutului cu accente etice mentionam pe D. R. Popescu cu piesele sale care degaja o atmosfera sumbra: Piticul in gradina de vara, Acesti ingeri tristi, Pisica in noaptea Anului Nou.

HORIA LOVINESCU (1917 - 1983)

OPERA: Lumina de la Ulmi (1953); Citadela sfaramata (1955); Oaspetele din faptul serii (1955); Hanul de la rascruce (1957); Surorile Boga (1959); Revedere (1962); Teatru (1963); Adolescentul (1965); Moartea unui artist (1965); Petru Rares (1967); si eu am fost in Arcadia (1971); Teatru I-II (1973); Ultima cursa (1976).

"Cea mai realizata dintre parabolele lui Horia Lovinescu ramane deocamdata Moartea unui artist (1963), eseu dramatic dezbatand problema justificarii artei, care trebuie sa fie dupa el sincronizata cu timpul social care o include.

Opozitia intre arta individuala si arta ca expresie a colectivitatii este oferita prin cuplul de sculptori Manole si Vlad Crudu, tatal si fiul; primul, venit de la Paris bolnav si cu presentimentul mortii, consolidat si de un complex erotic prilejuit de o foarte tanara Cristina, reprezinta un fel de spirit renescentist a rebours, al carui negativism va fi insa infrant la confruntarea cu un optimism constructiv.

Piesa este impregnata de simboluri folclorice. Manole Crudu face parte din aceesi familie de personaje cu Matei Dragomirescu si Manole din Omul care si-a pierdut omenia, diferenta dintre ei constand mai mult in situatiile diferite in care sunt introdusi decat de modul de problematizare.

Mai toate piesele alegorice si de dezbatere sunt uneori dialoguri statice, ca in colocviile antice; confruntarea de idei este arida. Observatia, in piesele sociale, nu depaseste nici ea categorialul teatrului dramatic si al problemelor cheie. Livrescul este prezent in limbaj, de cele mai multe ori abstractizat in sensul cerut de demonstratie."

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

Marian Popa

TEODOR MAZILU (1930 - 1980)

OPERA: Bariera (1955); Insectar de buzunar (1956); Galeria palavragiilor (1957); Prostii sub clar de luna; O plimbare cu barca (1964); Vara pe veranda (1966); Tandrete si abjectie (1968); Proza satirica; Treziti-va in fiecare dimineata (1969); Don Juan moare ca toti ceilalti (1970); Aceste zile si aceste nopti; Cantece de alchimist; Ipocrizia disperarii; Palaria de pe noptiera; Painea la loc fix (1972); Este corida o lupta cu motivatie?; inmormantarea pe teren accidentat (1973); intr-o casa straina; Iubiri contemporane; O singura noapte eterna (1975); Elegie la pomana poetului (1976); Frumos e in septembrie la Venetia; Doamna Voltaire (1979); Pelerinaj la ruinele unei vechi pasiuni (1980); Mobila si durere. Comedie in trei parti (1981); Soarele si ambitia (1983); Acesti nebuni fatarnici (1987).

"Il intereseaza de obicei opozitia dintre morale si mentalitati diferite, ambiguitati de comportament si gandire ale unor indivizi la care, incapabili de a se alinia noului sau de a i se impotrivi fatis, pozitiile morale diferite coexista, creand echivocul esential si simultan, situatia comica. Degradarea insesizabila a fondului sufletesc pana la transformarea lui intr-o forma are drept efect vizat stereotipia actelor in existenta familiala si sociala. Moralist in sens clasic, sceptic pana la indiferenta si glacialitate, folosind procedeul "fiziologiei" literare, Teodor Mazilu creeaza personaje care sunt de fapt simboluri pure ale unor vicii moderne, dar universale." Marian Popa

ION BAIEsU (1933 - 1991)

OPERA: Necazuri si bucurii (1956); Cei din urma (1959); Noaptea de dragoste; Oameni cu simtul umorului (1964); Iubirea e un lucru foarte mare (1967); Vinovatul (1968); Teatru (Dresoare de fantome, in cautarea sensului pierdut, Iertarea) ; Umor (Schite umoristice, povestiri umoristice, foiletoane umoristice, proverbe umoristice, romane umoristice si alte chestii umoristice); Preotul comunal (1970); Fotbalul-joc de barbati; Pompierul si opera (1971); Nepotrivire de caracter; Vaccin contra lenei (1972); in iarba albastra; Nunta codrului (1973);

Cine sapa groapa altuia (1974); Sufereau impreuna; Navetistii; Detectivul comunal; Chitimia (1975); Fiul satului (1977); in cautarea sensului pierdut (1979); Dragoste bolnava (1980); Umorul la domiciliu; Dragoste la prima vedere; Tamaduiorul (1981); Boul si viteii (1982); Balada (1985): "Intr-un gen in care s-au incercat multi si unde, de un secol, straluceste modelul mare al lui I. L. Caragiale, Ion Baiesu are toate insusirile necesare pentru a reusi: fantezie comica, pasiune de moralist, capacitate de a trai pe mai multe registre afective, simt al oralitatii. si, mai ales, acea usurinta de a inventa subiecte simple din observarea vietii comune. Omul insusi este interesant si prin hazul si inteligenta lui colorata si-a castigat multe simpatii in viata publica (...).

Tendinta lui Ion Baiesu este sa priveasca umanitatea prin viciile' ei marunte. Faptul se vede mai bine in Boul si viteii si Gargarita. Cea dintai este o traducere in limbaj realist si in situatii

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

contemporane a cunoscutei fabule despre ingratitudea copiilor parveniti fata de parintii simpli si onesti. Un batran taran isi anunta printr-o scrisoare fiii. fixati ia oras, ca vine sa-i vada. Fiii intra in panica, sotile lor se cearta lamentabil, nimeni nu este, in fapt, incantat sa primeasca pe incomodul tata. Ideea ca batranul ar putea sta o iarna intreaga la oras exaspereaza noua generatie stapanita de alte griji (masina, covoare, relatii sociale...).

Prudent si politicos, batranul taran sta insa numai un sfert de ora. El aduce copiilor o traista plina cu afumaturi. si vrea sa-i ajute, din economiile lui, cu o suma de bani. Copiii impart in chip echitabil darurile. si, bucurosi ca scapa din incurcatura, se grabesc sa-si conduca tatal pana la poarta casei. Scena confruntarii dintre cele doua mentalitati este admirabila. Copiii sunt egoisti, meschini, fara a fi cu necesitate ticalosi. Tatal nu aduce ingratorilor copii nici o imputare. Rasul da, aici, in plans, comedia se transforma intr-o veritabila tragedie, tragedia destinului individ-ual inteles in modul grav al existentei taranesti."

Eugen Simion

MARIN PREDA (1922 - 1980)

Prozator, eseist, dramaturg, editor, traducator, scriitorul ramas nemuritor, nascut si trait in satul Silistea-Gumesti din zona teleormaniana, a pus la temelia gandirii sale scriitoricesti notiuni fundamentale de istorie, adevar, realitate absolut indispensabile prozei literare realiste.

Prima realitate scriitoriceasca, ramasa constanta in opera lui Marin Preda, este cea rurala, a satului romanesc din campia Dunarii (volumele sale de nuvele), pentru ca apoi sfera sa se extinda si asupra altor medii sociale, maturitatea sa artistica ilustrandu-se in romane: (Morometii I - 1955; II - 1967; Risipitorii - 1962, 1969; Intrusul -1968; Marele singuratic - 1972; Delirul - 1975; Cel mai iubit dintre pamanteni, 3 volume - 1980).